

CSISZÁR ANTAL (1952) – Győr

Történelem - orosz szakos középiskolai tanár vagyok. 32 éven keresztül általános iskolai és középiskolai tanárként dolgoztam. Az utóbbi két évben nagyon sok előadásról írtam cikket a Dr. Kovács Pál Megyei Könyvtár és Közösségi Tér honlapjára, riportokat készítettem, egyéb rendezvényeket népszerűsítettem.

Saját alkotással most próbálkozom, a prózák írásába kezdve, itt publikálok először.

Ülök a padon és gondolkodom

Tegnap este érkeztem Balatonföldvára. Két teljes hét kikapcsolódás-ez maga a mennyország.

Napjaim egyformán telnek Könyvtár, levéltár, továbbképzések, s ismét a bibliotéka. Kedvenc foglalatosságom, de miként a gombócból is megárt a sok, így van az ember a munkahelyi elfoglaltsággal. Ráadásul gyakran hazaviszem a kötelezettségeket. Jelentésírás, statisztika és egyébek: igazán jól esik kiszakadni a hétköznapi világának környezetéből, valahol másutt, egészen mással tölteni az időt.

Egyetlen könyvet sem vittem magammal, elhatároztam, hogy a felüdülés egyéb formáinak hódolok.

Először a túrázás lehetőségét fontolgattam, de rögvest elhessegettem magamtól ezen ötletet, kényesek a

bokaszalagjaim, igaz, hogy itt a déli parton nincsenek hegyek, kapaszkodók, de a sík vidék is kikezdheti gyenge szalagjaim. Akkor pedig bedagad a lábam, ágy- fekvés unalom, s fuccs minden jónak, amellyel ez az ajándék két hét kecsegtethet.

Jobb lenne hajókézni. Ettől egy barátom beszámolója riasztott el: bár a magyar tenger nem óceán, de a hirtelen támadt vihar felkorbácsolja a hullámokat, s" tengeri betegséget okozhat.

Gyermekkoromban tucatnyi olyan kalandregény került a kezembe, amely azt ecsetelte, hogy meggyötri ez a nyavalya az arra érzékeny utast. Viszlát hajóutazás.

Akkor fürdés. Tudvalévő nehezen akklimatizálódok, a tó vize még nem éri el a húsz Celsius fokot Fürödjének a németek, akik hozzászoktak a Keleti-tenger vízhőmérsékletéhez, nekik a húsz fok lágyan simogatja testüket, de a magyar egészen más fajta. Honfitársaim akkor látogatják a hazai strandokat, amikor már a beton is megolvad: bezzeg akkor az egymás mellé leterített plédek közé még egy tű sem fér el.

Mi lenne, ha az üdülésem idejére mozilátogató lennék. Nagyon jó filmeket ígérnek, köztük thrillert is.

Thriller? És mi lesz az éjszakai alvással. Így is gyakran csak az altató tableta segít, de itt is állandóan dózis-emelésére kényszerülök, az idegrendszerem egészen immunis lett ezekre a szerekre, egyre nehezebben jön álom szememre, ha még egy vérfagyasztó film élményével terhesen térek úgymond nyugovóra, az eredmény minden lesz csak nem, amit szeretnék.

Ráadásul, ilyenkor nyáridőben tömegek keresik fel a vízpartot, sokan választják esti időtöltésül a filmszínházat, ebből adódik a tolongás a pénztárnál: márpedig én nyugalomra vágyom, nem idegeskedésre. Mikor kerülök sorra, marad-e még jegy, megfelelő helyre ülhetek, kik lesznek a szomszédaim - Előfordul, hogy valaki horkolása zavarja a műélvezetet, nem is beszélve a popcornt (micsoda sznobéria nem pattogatott kukoricát) ropogtatók vonják el a figyelmem. Pá, mozi.

Lehetne élni az utcabál adta lehetőséggel. Magányos vagyok, utoljára negyven éve szalagavatómon perdültem táncra.

A partner kiválasztása rizikóval jár. Mi van, ha egy olyan nő hálóz be, akinek nem kell más, mint biztos egzisztencia, tartás, ki annak leple alatt kisdéd játékait úzi, s a végén a fél város rajtam köszörüli a nyelvét: Vén bolond s még fel is szarvazzák.

Miközben a lehetőségeket latolgattam, hogy egyből elvessem, arra a megállapításra jutottam, hogy mégis jobb, ha a Guttemberg galaxis mellett maradok. Felkeresem a helyi könyvtárat, beiratkozom, s máris megoldott a dolog.

Ezeken elgondolkodva felálltam, s elkezdtem nézegetni a tó vízében csillogó kavicsokat, majd tekintetem a lenyugvó Napra szegeztem.